

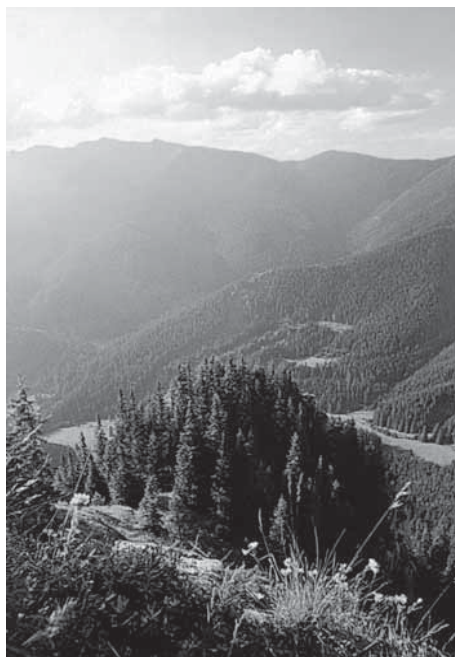
MLUV, PANE...

Před lety jsem četl knihu od japonského spisovatele Šúsaku Endóa pod názvem Mlčení. Do Japonska na sklonku 16. století přijíždí mladý misionář – jezuita. Důvodem, proč se vydal na cestu na druhý konec světa, je zpráva o jeho duchovním učiteli, který se stal misionářem v této zemi už před dávnou dobou. Mladý muž se dovídá, že tento jeho duchovní vzor nevydržel nátlak a mučení a zapřel víru v Krista. Přijíždí do Japonska, aby selhání tohoto muže napravil. Na cestě i v Japonsku samotném zakouší chvíle, kdy velmi vnímá Boží pomoc a blízkost, ale i chvíle zdánlivého Božího mlčení (odtud název knihy). Hlavní hrdina musí svádět svůj zápas o věrnost Kristu a víře někdy i ve chvílích hojnosti a klidu, ale tím více v takovýchto temných okamžicích, kdy se mu zdá, že ho Bůh opustil... Příběh zřetelně dává najevo, že jeho oběť nebyla zbytečná.

V našem životě se snad zpravidla nevyskytují tak vypjaté situace jako ty, které museli prožívat misionáři na Dálném Východě i jinde. Přesto i my můžeme dosvědčit, že známe nejen chvíle, kdy zakoušíme v hojnosti Boží blízkost a pozhřebání, ale také okamžiky Božího „mlčení“.

Bůh k nám přesto mluví – to nám dosvědčuje naše víra i Boží slovo. I v době prázdnin a dovo-

lených se máme učit vnímat Boží hlas – může „zazníť“ leckdy i jinak než v běhu všedních dnů. Bůh k nám může promlouvat svou pomocí a ochranou na našich cestách. Bude k nám mluvit skrze krásu přírody a celého stvoření. Bude se k nám obracet skrze naše blízké, se

kterými snad budeme moci trávit víc času, než je běžně možné. Bude na nás čekat, zda si na něj najdeme i ve volných dnech chvíli času, aby nás mohl oslovit při modlitbě, skrze Písmo či skrze bohoslužbu – i kdyby měla být někde v zahraničí v cizím jazyce... Možná také bude někdy mlčet s otázkou – chceš mi zůstat věrný i v takových nesnadných chvílích?

Mluv Pane, tvůj služebník naslouchá. Tak to říká Hospodinu ve Starém zákoně prorok Samuel. Tak to můžeme říci i my.

Ať jsou pro vás pro všechny letní dny dobou požehnanou. Dobou, kdy se Bůh svým hlasem i svým mlčením bude dotýkat vašeho srdce.

o. Petr Karas

PROŽILI JSME

LÁSKA A PRAVDA manželská obnova s komunitou Emmanuel

Po šesti letech měly manželské páry v naší farnosti možnost zúčastnit se manželské obnovy, kterou vedli manželé z komunity Emmanuel z Brna. Protože jsme jako manželský pár tuto nabídku využili už před šesti lety a vůbec jsme nelitovali (naopak bylo to pro nás velkým povzbuzením a inspirací), přihlásili jsme se letos znovu.

Obnovy se zúčastnilo asi 30 manželských párů. Opět byla rozvržena do tří víkendů. Čas byl rozdělen mezi přednášky, setkání ve skupinkách, volný čas pro páry, společnou modlitbu, mši svatou... Každý víkend byl nějak zaměřen: 1. víkend – život v manželství, 2. víkend – komunikace v manželství, 3. víkend – výchova našich dětí. Celé setkání se neslo v duchu naděje: každé manželství může růst, do našeho vzájemného vztahu vstupuje Bůh, který má velký zájem o naše manželství, chce nám pomáhat, a i přes všechny těžkosti a tlaky dnešní doby jsme zváni, abychom si jako manželé byli blízkou, žili spolu a ne vedle sebe.

Tři manželské páry se s námi podělily o to, co jim obnova dala:

Manželé Tlachovi

I když jsme, stejně jako mnozí další, prožívali tuto obnovu podruhé, spousta věcí nás znovu oslovila. Hodně zajímavé pro nás bylo téma komunikace a to, jak důležité je, abychom spolu doma mluvili. Největším nepřítelem manželství je totiž rutina a mlčení.

O čem hovořit?

- naučit se spolu mluvit o tom, čím jeden i druhý žijeme – a to i tehdy, když se nám nechce, neodsouvat rozhovor až na potom, věnovat tak čas našemu manželství
- říkat si i milé věci, ne jenom problémy – pro dobré komunikaci musíme toužit, nebojme se otevřít svoje srdce, dejme partnerovi důvěru
- pokud se nám něco ve vztahu nelíbí, umět to v klidu říct, nestrádat to v sobě, hádka je lepší než mlčení, které by nás časem dovedlo k rozdělení
- říct si o pomoc otevřeně – často čekáme, že to toho druhého napadne, ale nesmíme zapomínat, že jsme jako muži a ženy jiní, a tak říct raději konkrétně, co potřebujeme

- poděkovat za pomoc, za podporu, pochválit druhého i za běžné věci
- poprosit o odpuštění – říká se to těžko, ale je to potřeba, může se tak mnoho věcí v našem vztahu uzdravit

A co je taky důležité? Poslouchat bez skákání do řeči a bez toho, že já už dopředu přece vím, co mně ten druhý chce říct, a tak vlastně ani nenaslouchám.

Manželé Červenkoví

Setkání s názvem „Láska a pravda“ nejsou určena, jak se může zdát, jen pro manželství v krizi, ale pro všechna manželství, která chtějí růst. A tím spíše pro mladá manželství, která mohou díky zkušenostem starších párů mnohé získat – například, jak čerpat sílu při řešení problémů, nebo lépe, jak se snažit jim předcházet. A na druhou stranu nadšení a zamilovanost mladých manželů může být pro ty starší připomenutím počátečních ideálů, od kterých se

léty a starostmi více či méně vzdálili, a zároveň i povzbuzením pro další společné chvíle.

Nesmíme zapomenout, že žít krásně a plně manželství je hlásáním evangelia a to zvláště v dnešní době. Bůh se ujímá výzvy vyřčené na konci každého manželského slibu: „Ať mi pomáhá Bůh.“ Křesťanské manželství je tedy smlouva tří osob: muže, ženy a Boha. Základem této smlouvy je odevzdání se jeden druhému. Bůh nás skrze tuto svátost navzájem obdarovává. Žena je muži darem a muž je darem pro ženu. Tato skutečnost nebyla hříchem zrušena. Záleží ale na nás, nakolik Boha mezi sebe pustíme.

Manželství je stavba, kterou je třeba budovat. A to od počátku. Není to jednoduché, ale stojí to za to. Jistě nás potkají rozličné těžkosti, ať už v samotném vztahu mezi manželi či při výchově dětí. Ne vždy si s těmito problémy dokážeme poradit sami. Mohou přijít chvíle, kdy se cítíme navzájem naprosto vzdálení a tím druhým nepochopení. V takových chvílích je třeba hledat cestu k nápravě. Nevzdát to a nerezignovat. Za

lásku se musí bojovat. Naše láska je přece víc než moje pravda.

K tomu, jak budovat naše manželství, sloužily tyto tři společné víkendy s cílem přinést evangelium pro každé manželství a pomoci obnovit lidský a duchovní rozměr manželství a rodiny. Velkým přínosem bylo, že manželské páry, které vedly přednášky, se nebály je protkávat svými vlastními zkušenostmi, někdy i dost bolestnými. Každý si tu mohl najít svoji slabou i silnou stránku manželství. Dozvěděli jsme se, jak důležitá je komunikace, ať slovní či tělesná. Jak důležitý je správný pohled na sebe i na partnera, vzájemné odpuštění a společná modlitba. Každá sebemenší neodpuštěná věc manželství zraňuje a časem může přerůst ve velkou bariéru, která se už jen stěží odstraňuje. Proto máme odpouštět bez podmínek a bez zbytečného oddalování. Bůh nám také odpouští bez podmínek a hned, jak jej o to požádáme.

Účast na těchto setkáních nám přinesla velké plus do budoucnosti. Zároveň jsme si uvědomili, co všechno je na našem manželství krásné, co se nám daří a za co můžeme děkovat.

Manželé Pazderkovi

O těchto víkendech jsme si znovu ověřili, jak je důležitá komunikace mezi manželi. Že to není věc jednoduchá, zaznělo v mnoha svědectvích

přednášejících a také ohlas mezi účastníky vypovídal jasně o tom, že jsou to situace všem velmi dobře známé. Zazněla však i spousta podnětů, jak se v těchto momentech zachovat jinak a lépe.

Protože jsme se těchto setkání účastnili již před 6 lety, neočekávali jsme žádné překvapující novinky. A přece – nastalo pro nás milé zjištění, že spoustu drobností i zásadních věcí, o kterých se mluvilo, již máme naimplantováno do společného života právě na základě minulých setkání a máme to tzv. pod kůží. Znamená to, že se vyplatilo svůj čas investovat. Nyní jsme si vše vyslechli v situaci o 6 let déle trvajících manželství s dětmi o 6 let staršími, bylo to tedy opět trochu jiné. Měli jsme možnost a čas se znovu zamyslet nad svým manželstvím v konkrétních situacích a to za podmínek, které jsou během těchto tří víkendů ideálně připraveny. A tak povzbuzeni z let předešlých věříme, že jsou naše manželství nyní více připravena k dobrým krokům, které bychom jinak možná nikdy neudělali.

Na závěr dvě konkrétní myšlenky:

- přijat toho druhého jako ode mě odlišného (ten druhý má jiné vnímání, myšlení, citění...)
- pravá láska je rozhodnutí, nejen cit, který může časem vyprchat

ABSOLVENTSKÝ KONCERT

Dne 25. dubna 2008 jsme si v našem kostele po večerní mši sv. mohli vyslechnout absolventský varhanní koncert v podání Michaely Pospíšilové. Spolu s ní vystoupila i řada hostů, kteří obohatili a svými příspěvky zpestřili již tak zajímavý program.

Míša (jak ji oslovují kamarádi) v měsíci červnu ukončila čtyřleté studium varhanní školy se zaměřením na církevní hudbu. Jak nám sama Míša sdělila, je veřejné vystoupení podmínkou tzv. církevní zkoušky. Varhanní škola studenty vychovává jak k praktickému hraní v kostele, při

bohoslužbě i mimo ni, tak ke všestranné službě ve farnosti v oblasti hudby. Cílem není vyrůst v bravurního hráče na varhany – k tomu slouží konzervatoře – ale naopak, prioritní je získat všestranný přehled, orientaci ve skladbách a liturgické hudbě. Na již zmiňované škole se v rámci církevní zkoušky dále vyučují předměty: liturgika, nauka o varhanách, zpěv a dějiny církevní hudby.

Protože si uvědomujeme, že hra na varhany je především služba Bohu a lidem, chtěla bych za všechny farníky Míši blahopřát nejen ke zdárnému ukončení studia, ale i k jejímu rozhodnutí takto sloužit a podílet se na slavení Eucharistie a zároveň jí chci popřát, aby ji i její posluchače tato služba vedla stále více do Boží blízkosti.

Hana Maděryčová

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

V neděli 18. května v naší farnosti přijalo celkem 27 dětí z řad třetřákových poprvé Krista v Eucharistii. Této nezapomenutelné události předcházela několikaměsíční společná příprava pod taktovkou o. Petra na faře a ve škole v hodinách náboženství, pod vedením katechetky M. Dvořákové. Jedno z dětí připravovala o sobotách S. Tomanová. K přípravě patřila také pravidelná návštěva dětské mše svaté, před kterou se děti modlily růžencem. Svůj čas a péči jim věnovala M. Ištvánková. Musíme konstatovat, že se děti

účastnily vždy v hojném počtu, za což patří dík rodičům a prarodičům.

Samotná slavnost pro děti začala už v sobotu, kdy děti přistupovaly ke své první svátosti smířeni, ze které měly tak trochu strach. Neděle pak byla vrcholem celé přípravy. Děti vešly do kostela slavnostním průvodem s rozzářenými tvářemi a čistými srdíčky, a tím dojaly většinu přítomných. Jiné zase „dostali“ hudebním pojetím mše naší „Kytaráci“.

Abyste děti i s rodiči ještě trochu užily této vel-

Letos přijaly 1. svatě přijímání tyto děti:

Marie Bařinová, Tereza Chmelařová, Leona Jordánová, Kristína Kaňová, Eliška Komosná, Dominika Kuběnková, Monika Kůřilová, Nikola Mančíková, Ivana Mráková, Lenka Pagáčová, Jana Straková, Sabina Šenkyříková, Denisa Zhřivalová.

Jakub Blažek, Luboš Čulen, Tomáš Damborský, Václav Guliš, Viktor Maděryč, Pavel Mose, Václav Němec, Dominik Pink, Filip Pospíšil, Pavel Rajchman, Martin Rebenda, Dominik Redek, Josef Salajka, David Vymyslický.

So zpovědi jsem se trochu bál, ale když jsem odcházel, cítil jsem radost z toho, že jsem se sbral svých kříchů a můžu přijmout Ježíše. Na to jsem se moc těšil, ale zároveň trochu bál, ale když jsem dostal první sv. přijímání, byl jsem velice šťastný.

Viktor

Na setkání s Pánem Ježíšem jsem se moc těšil a cítil jsem ho ve svém srdci.

Jakub Blažek

Moje první svatě přijímání byl opravdu veliký den, cítila jsem se dobře, jen ze svatě zpovědi jsem měla trochu obavy, ale všechno dobře dopadlo.

Dominika

Kuběnková

Velmi se mi líbilo, jak jsme stáli kolem oltáře.

Chmelařová

ké slávy, a to bez zbytečných starostí o hosty a jak dopadne oběd, prožili jsme o týden později společné odpoledne na farní zahradě. Všechny přítomné děti (a že jich nebylo málo – více jak 50) se zapojily do soutěží družstev, které pro ně připravili rodiče. Soutěžilo se v následujících disciplínách: válení sudů, hod kroužky na tyčku, slalom na koloběžce, chození na chůdách, kotouly, hod míčkem na cíl (plechovky) a přetahování lanem, které si vysloužilo největší úspěch. Následovala volná zábava, kterou děti využívaly hraním míčových her s častými přestávkami na občerstvení, rodiče opékali špekáčky a užívali si společ-

ných chvil v pozeňnaném slunečném dni.

Doufáme, že stejnou radost, jakou máme z našich dětí my, rodiče, má i náš Pán Ježíš. Tímto chceme ještě jednou

všem, kteří se na přípravách i samotném průběhu slavnosti jakkoli podíleli, poděkovat.

Za rodiče: A. Mráková, J. Němcová a H. Maděryčová

PŘÍBĚHY NOVÉHO ZÁKONA V PÍSNÍCH ANEB ABAKUK U NÁS

V pátek 23. května 2008 po večerní mši v našem kostele vystoupila se zpívaným pásmem (nejen) pro děti dětská schola ABAKUK z Mutěnic. Účinkující děti byly pestrého věkového složení – od malých prvňáčků a možná ještě mladších až po zástupce mládeže. Bylo jich téměř třicet. Jejich pásmo bylo tvořeno mluveným slovem a písničkami, z nichž jsme většinu neznali. Texty vycházely z událostí Ježíšova

života – např. Ježíšův křest, povolání 12 učedníků, Ježíšovo setkání se Zacheem, Poslední večeře... až po seslání Ducha svatého. Zpěv byl doprovázen kytarami, kontrabasem, zněly tu i klávesy, ozvala se také flétna a trubka (tady vypomohli dospělí). Zpěváci malí i velcí zpívali pěkně a s velkým nasazením, většinu textů znali i ti menší nazpaměť, vydrželi víc jak hodinu stát na stupínkách a mnozí se i usmívali – řekla bych, že předvedli úctyhodný výkon. Škoda, že našich dětí, které do kostela přišly, bylo daleko méně než účinkujících (ale díky jim). Myslím, že byli všichni posluchači spokojeni stejně jako já.

Alena Tlachová

Pane, osvobod' mne
od mých úspěchů,
kterým jsem propadl
a z kterých jsem
onemocněl.
Osvobod' mne
od mé domýšlivosti,
která mne znetvořuje
a snižuje.
Osvobod' mne
od honby za majetkem,
která mne podvedla
a udělala ze mne lumpa.

Phil Bosmans

BOŽÍ TĚLO

*Také tento rok se uskutečnil průvod vesnicí jako součást slavnosti Těla a Krve Páně (Boží Tělo).
Foto: R. Herka*

PŘÍPRAVA KE SVÁTOSTI BIŘMOVÁNÍ

Asi před rokem začala v naší farnosti příprava biřmovanců k přijetí této svátosti. Kromě účastníků z řad mládeže se k ní připojilo i několik „dospělých“ (rozuměj starších cca 25 let), kteří cítili, že jim tato svátost v jejich křesťanském životě chybí.

Příprava této menšinové skupinky se téměř nelišila od „standardní“ přípravy k biřmování. Spolu s ostatními jsme se scházeli přibližně jedenkrát za 14 dní ke společnému setkání na faře. Po úvodní modlitbě následovala přednáška o Petra. Prošli jsme celou řadu zajímavých témat, od Bible přes historii církve až po vybraná přikázání. Pro mě osobně, který jsem nikdy žádnou takovou ucelenou přípravou neprošel, byl tento výklad nesmírně obohacující. Zejména jsem oceňoval snahu o Petra o dvoustranný pohled na probíraná témata – nejen ze strany křesťana, ale i nevěřícího člověka, včetně výčtu argumentů pro a proti s otevřeným koncem, nezbytným pro vytvoření vlastního názoru.

Kromě samotných přednášek bylo taktéž velmi zajímavé sledovat výměny názorů mladší generace se „stárnoucím knězem“ i otcovy pedagogické metody, kterými se mnohdy vcelku úspěšně pokoušel udržet klid a pozornost všech zúčastněných. Několikrát byla naše setkání obohacena návštěvou zajímavého hosta (za všechny jmenujme o. Marka Orko Váchu), případně společnou adorací.

Po přednášce následovaly skupinky. Těchto jsme my starší byli ušetřeni (nejspíše díky dobrovolnosti a nadšení, s jakým jsme se k přípravě přihlásili, možná částečně i z kapacitních důvodů fary). Nicméně tuto absenci jsme doháněli vzornou domácí přípravou a vytrvalou modlitbou za všechny biřmovance.

Otci Petrovi patří z naší strany velký dík za čas, trpělivost, fyzickou i duchovní podporu, kterou nám všem v průběhu celé přípravy k biřmování věnoval. Zároveň chceme povzbudit všechny „dospělé“, kteří dosud biřmování

nejsou - nebojte se při další přípravě připojit. Je to poměrně zábavná a poučná cesta k vašemu dalšímu duchovnímu růstu.

David Frolec

26. května 2007 začala naše první příprava na biřmování, na kterou nás přišlo nečekaně mnoho. Snažili jsme se v hojných počtech a s chutí vzdělávat (i když to tak někdy nevy-padalo) vždy v sobotu jednou za 14 dnů. Po dvouměsíčním odpočinku jsme byli rozděleni do 6-ti skupinek po 6-7 členech (dospělí tvořili samostatnou skupinku), jako předěl jsme každá skupinka dostali dva vedoucí.

O. Petr s námi vždy probíral formou přednášek různá témata (např. život Ježíše Krista, historie církve, 5. a 6. přikázání...), na která jsme poté diskutovali ve skupinkách. Velkým zpestřením pro nás byla návštěva o. Marka Orko Váchy, který svou přednáškou navázal na téma o. Petra - 5. přikázání (potraty a euthanasie). A nebylo to jediné překvapení. Na konci května k nám zavítal i pan Voříšek z komunity Emmanuel

z Brna (bohužel bez své manželky), který vyprávěl o manželství. Mezi těmito návštěvami jsme měli i další zpestření - talíře plné jednohubek, nějaká ta soutěž a samozřejmě modlitba v kostele.

A jak už to tak bývá, vše uteče velmi rychle. V pátek (6. června) byla vigílie, při které jsme představovali průběh skupinek a letní akce. Nejpočetněji bylo zastoupeno setkání mládeže v Táboře, poté Roháče s o. Petrem, pěší pouť na Velehrad a Černá Hora (ale ne to pivo:-)). Poté následovala společná adorace se zpěvem a rozjímáním, agapé na faře a celonoční tichá adorace, při které jsme si vyprošovali dary Ducha svatého. V sobotu 7. června nastal náš již dlouho očekávaný den, kdy měla vyvrcholit celá naše příprava odpolední mší svatou, při které nám generální vikář o. Jiří Mikulášek udělil svátost biřmování. Toto odpoledne jsme zakončili velkou společnou večeří. Velké díky patří o. Petrovi a vedoucím za přípravu a za trpělivost, kterou s námi měli.

Tereza Janečková

Foto: R. Herka

SVĚDECTVÍ

O. Petr mě po jedné mé zkušenosti požádal, jestli bych se s ní nechtěl podělit s ostatními prostřednictvím Cesty. Sedím tedy u počítače a popravdě řečeno, ani nevím, kde začít. A tak to popíšu tak, jak to začalo.

Jednou, když mi bylo asi 5 let, jsem šel večer po domě. Když jsem se otočil, viděl jsem vedle sebe stát chlapečka asi tak starého jako tenkrát já. Nikdy nezapomenu na ten pocit. Bylo mě chladno, cítil jsem na hrudi divný tlak, nemohl jsem se pohnout. Teprve po hodně chvíli jsem se odvážil rozběhnout a zmizet v posteli. A tím to začalo. Ve dne i v noci jsem začínal vídat postavy, které jsem viděl jenom já. Zpočátku jen občas, pak častěji. K tomu se připojily pocity úzkosti a silné bolesti hlavy.

Nevěděl jsem, o co se jedná, a tak jsem se s tím nikomu nesvěřoval. Vytvořil se můj svět, ve kterém jsem žil já a tyto postavy podobné lidem. Od normálních lidí se lišily oděním, podobou, velikostí. Někdy to byly postavy zraněné, pohmožděné, některé se rozkládaly. Většinou mi oděním a vzhledem do tohoto století nezapadaly. Kdykoli jsem se dostal na místo, kde proběhla nějaká bitva, nebo kde zemřeli lidé nepřirozenou smrtí, viděl jsem těchto postav víc. Na těchto místech jsem znovu pociťoval ten zvláštní chlad, pocity úzkosti a někdy se přidávaly nesnesitelné bolesti hlavy. Začal jsem o tom číst nějaké knihy, kde bych zjistil, co to znamená a co to vlastně vidím. Ve většině případů to však byly snůšky okultních blábolů o tom, jak mám tohoto daru využít v rozmlouvání s mrtvými a jak jsem výjimečný.

A tak jsem to jednou zkusil. Začal jsem s těmito postavami mluvit. Sám teď ani nevím, jak to probíhalo, jestli jsem byl při vědomí či v určitém druhu transu. Prostě mi začaly sdělovat informace pro žijící lidi. A tak jsem potom

ty lidi vyhledával a tato „poselství“ jim sděloval. Lidem to přinášelo ale víc bolesti a zármutku než radosti. K tomu se mé bolesti hlavy a úzkosti stupňovaly a já věděl, že s tím musím skončit.

Tenkrát jsem jednou na faře navštívil o. Petra a mluvil s ním o tom. Pomohl mi pochopit, že to nebude dar od Pána a že se mám modlit za vysvobození. Obětovali jsme za to i mši, na kterou jsem se nedostavil, díky strašným bolestem hlavy a zvracení. Něco, ať už to bylo cokoli, nechtělo, abych na té mši byl. Ale modlitba pomáhala. Alespoň trochu a někdy mi bylo lépe. Ale postavy jsem vídal pořád a chtěl jsem už z toho být venku. Modlil jsem se za to taky, ale nepomohlo to definitivně.

Pomohla mi až rozvazovací modlitba o. Kodeta, při které jsem málem omdlel při pocitu, jako by se mi něco rvalo z těla a chtělo mi to vyrvat vnitřnosti. Jako by se něco drželo ve mně a nechtělo to ven. Byl to jeden z nejhorších pocitů v životě, který pak ale vystřídal obrovský pocit radosti a úlevy. Tady jsem udělal zásadní krok, který mě vysvobodil.

Občas ještě něco vidím, ale blíží se to spíše k rozmlženým vidinám a halucinacím než k reálnému vzezření, jako to bylo dřív.

Teď přemýšlím, čím jsem si to všechno přivodil. Pravděpodobně to byl nějaký styk s okultismem v některé z předchozích generací našeho rodu. Proto bych chtěl na závěr varovat všechny, kdo se s něčím podobným dostali do styku. Může to být jen zdánlivě „banální“ vykládání karet, či cvičení jógy, které může mít základ v okultních praktikách. Nemusíte tím uškodit jenom sobě, ale i dalším generacím.

NN

Děkujeme za velmi otevřené osobní svědectví. Doprovodíme všechny, kdo mají podobný problém, svou modlitbou za jejich uzdravení.

MARKŮV LÍSTEK

Jedna paní učitelka vzpomíná: „Osmiletý Marek byl mimořádně živé dítě. Při vyučování se neustále bavil. Jednou jsem se neudržela a pohrozila mu, že pokud řekne ještě slovo, zalepím mu pusku. Brzy na to došlo. Musela jsem vytáhnout ze zásuvky lepicí pásku a splnit svou hrozbu. Když jsem se vracela ke stolu, vrhla jsem na Marka letmý, ale zato zuřivý pohled. A Marek? Zamrkal na mne, což mě úplně odzbrojilo. Neudržela jsem se, vybuchla jsem smíchy a se mnou celá třída.“

O šest let později jsem se se stejnou třídou potkala při hodinách matematiky. Z Marka se stal sympatický dospívající mladík a navíc velmi snaživý žák. Za každou cenu chtěl být nejlepší, ale takových tam bylo víc. Ve třídě rostlo napětí a revnivost. Chtěla jsem to odstranit nebo alespoň zmírnit, a tak jsem jednoho dne řekla: „Vezměte si list papíru a pod sebe napište jména všech vašich spolužáků ve třídě. Potom ke každému jménu připište dobré vlastnosti toho člověka.“ Během víkendu jsem sepsala všechny dobré vlastnosti tak, jak se u každého z nich objevily, a v pondělí ráno jsem každému ten jeho seznam předala. Mnohé tváře se rozzářily radostí a atmosféra ve třídě se změnila.

Několik let nato jsem jela navštívit své rodiče. Otec mi řekl. „Dostal jsem zprávy o Markovi. Smutné zprávy. Zemřel ve vietnamské válce.“ A dodal: „Jeho rodiče se chtějí s tebou setkat.“ Zaslala jsem za nimi ještě ten večer. Jeho maminka mi řekla: „Našli u něho v jedné kapse tenhle starý zmačkaný papír. Zdá se, že ho nosil stále při sobě.“ Rozložila papír a ukázala mi ho. Byl to seznam jeho dobrých vlastností. Všechno to

dobré, co spolužáci tenkrát Markovi připsali, mu dodávalo celé roky sílu do života.

Přečetla jsem si v Katechetickém věstníku tento krátký příběh ze života a hodně mě zaujal. Vždyť i my žijeme v atmosféře, která nás vede k tomu, abychom co nejvíc vynikali, abychom za všech okolností měli co nejlepší výsledky, abychom co nejlépe vypadali, aby náš život byl co nejvíc pohodlný, abychom si co nejvíc užili... A samozřejmě se to nevyhýbá ani nám křesťanům. A tak nás to někdy vede k tomu, že z křesťanů se stávají pohané – nechceme být nápadní, nemáme dost odvahy se mnohým věcem postavit, na hodně věcí jsme si zvykli. Ale co drželo Marka v těžkých dobách, co mu dávalo sílu? Ne nějaké velké úspěchy, ale vědomí, že je dobrým člověkem, že o něm jiní mohli napsat mnoho dobrého. A tak si říkám, že když je před námi doba prázdnin a dovolených, čas, kdy budeme moci vykročit z denního kolotoče různých starostí, můžeme více přemýšlet o sobě, o tom, co je důležité v našem životě, za co si můžeme sebe sami vážít, z čeho se raduje i Bůh.

Alena Tlachová

ŽIDLE PRO PÁNA

Draží nemocní!

A zase už tu máme červenec. Je to měsíc většinou hodně naplněný. Pro někoho je to doba dovolených, pro jiné zase doba sklizně ať už na polích či v zahradách. Pro nás, nemocné, to bývá naopak často doba ještě větší osamělosti. Je méně návštěv, méně povídání, více samoty a ticha. Někdy je toho ticha kolem nás tolik, že se nám chce v úzkosti volat s Antoine de Saint-Exupérem: „Smiluj se, Bože, můj Pane, neboť má samota mě tíží. Už není nic, nač bych čekal. Má osamělost bývá chvílemi mrazivá a chladná, tolik toužím po znamení tvé blízkosti v poušti své opuštěnosti.“

Člověk je stvořen z lásky a pro lásku. Každý po ní touží, každý chce milovat a být milován. Každý touží a potřebuje slyšet slova jako: „Mám tě rád! Jsi nádherný člověk, jak jsem šťasten, že tě mám!“ Taková a všechna podobná slova dávají našemu životu radost. Teprve v lásce a s láskou žije člověk naplno, protože je tu někdo, kdo ho uznává. Najednou má život smysl - a to i v nemoci. Člověk dostává odvalu a sílu. Nic není těžké, žádná oběť není příliš veliká, či dokonce nad naše síly. Hledíme na svět, na život, na lidi a na svou nemoc jinými očima. A to jenom proto, že je tu někdo, kdo nám věnuje svou náklonnost a lásku, pro koho máme cenu takoví, jací jsme. Člověk je na lásce (k Bohu i lidem) tak závislý, že bez ní je jeho život neúplný. Možná, že právě proto, že už v tuto lásku nevěříme, na nás samota tolik doléhá. Už nevěříme v lásku Boží, nevěříme, že jsme milováni lidmi, nevěříme, že náš život má ještě opravdu pro někoho nějaký význam. Zdá se nám, že nám nikdo nerozumí a nikdo nás nechápe. Najednou

jakoby se vloudila mezi nás a ostatní vzdálenost, kterou již nelze překlenout. Neuvědomujeme si ale, že na naší cestě nikdy nemohou chybět kříže a konflikty a že bychom za ně vlastně měli děkovat. Neboť právě ony nám pomáhají k tomu, abychom získali vnitřní svobodu, bez které opravdová láska nikdy nemůže rozkvést a zrát.

V takových chvílích se však nesmíme stáhnout do koutku a vzdorovat. Naopak, musíme udělat pravý opak! Pozvěme si vzácnou návštěvu. Pokud to nemůžeme udělat sami, poprosme někoho, ať k naší posteli postaví židli. A představme si, že právě teď si na ni přisedl sám Pán, aby nám byl nablízku, abychom mu mohli všechno říci, postěžovat si, poplakat nebo se jen tak mlčky dívat. Tělesnými očima nevidíme nic. Jen srdcem a touhou. Jen srdcem plným touhy můžeme vidět Boha. A jen v tom nejhlubším tichu můžeme uslyšet jeho hlas. Možná že právě takové chvíle ticha a samoty se pro nás pak stanou horou Tábor, horou Proměnění! Přijímejme je jako velkou milost, jako vyvolení. Ovšem, člověk není schopen hned všechno přijmout. Ale nevadí. Pán to ví a čeká. Má s námi trpělivost, dává čas. Čas k lítosti a k pláči, čas k dozrávání a chápání. Čeho? Skutečnosti, že Pán tu opravdu je, protože nás miluje. Nejen tak všeobecně, ale osobně, jedinečně, jmenovitě...

Ano, věřte tomu, že i naše samota a opuštěnost se může změnit v horu Proměnění, kde nás Pán zahálí tajemstvím své lásky. Snad budeme pak schopni říci se svatým Petrem: „Pane, je dobře, že jsme tady...“ ale nic víc. Vždyť to podstatné v lásce nejde ani vyslovit... Jsme milováni!

Pane, žehnej sklíčenému duchu těch, kdo trpí,
tíživé osamělosti lidí, neklidnému životu,
utrpení, které nikdo nemůže přenechat druhému...
Pane, žehnej srdcím, která zahořkla, dej úlevu nemocným.
Nikoho na zemi nenech v duševní bídě. Žehnej radostným, chraň je.
Ode mne jsi ještě nikdy nevzdálil smutek.
Často na mne doléhá, ale ty mi dáváš sílu, a tak ho snáším.

(Edith Stein)

(převzato: Světlo 1998) Miroslava Červenková

VZDĚLÁVÁME SE

KŘEST – ZÁKLADNÍ SVÁTOST

*Milí přátelé,
je tady druhý díl naší série o svátostech.
Dnes se podíváme blíže na základní svátost,
bez níž bychom nemohli přijímat ostatní svá-
tosti – a tou je křest.*

Název a dějiny

Výraz „křest“ (řec. baptó) znamená „ponoření“ - tedy koupel. V odvozeném smyslu značí „umytí“ jako účinek ponoření.

Voda je ve SZ i NZ poměrně často využívána jako prostředek k očištění – fyzickému nebo rituálnímu, např. Námán je očištěn od malomo- cenství ponořením do Jordánu (2 Král 5,14).

Apoštolové udělovali křest podle Kristova příkazu v jeho jménu. Petr ve svém letničním kázání zdůrazňuje nutnost přijetí křtu na odpuštění hříchů a daru Ducha (Sk 8,12-13). Křest je udělován všem bez rozdílu: Židům, Samaritánům, pohanům. Celé rodiny, včetně dětí, jsou křtěny ve jménu Pána (Sk 16,31-33).

Velmi záhy, už ve 2. století, se mluví o období přípravy na křest – katechumenát. Většinou se jednalo o delší časové období (asi 3 roky) spojené s uváděním katechumenů do křesťanského

života. Ve 4. století je katechumenát rozdělen na dvě základní části: slyšící (doba katechetické výchovy) a vyvolení (ti, kteří se připravují na brzké přijetí této svátosti). Na začátku 6. století dochází k obratu a kandidáty křtu jsou obyčejně děti. Během 9. století již není křest spojen s Velikonocemi ani s Letnicemi. Katechumenátní obřady (pomazání, exorcismy atd.) jsou velmi omezeny a jsou soustředěny do jedné křestní ceremonie. Přidává se odevzdání bílého roucha a v 11. století křestní svíce. Teprve až ve 14. století je křest ponořením nahrazen politím. A v nedávné minulosti II. vatikánský koncil obnovil katechumenát, na který je kladen velký důraz.

Povaha křtu

Význam křtu můžeme rozeznávat v několika rovinách:

- **ponoření do Nejsvětější Trojice** – při trojím ponoření nebo polití je vždy vzývána jedna osoba Nejsvětější Trojice; ve křtu se stáváme Božími dětmi
- **očištění od hříchů** - účinkem je odpuštění hříchů prvotního, hříchů osobních (v případě starších křtěnců) a trestů za hřích; toto očištění se děje mocí spasitelského díla Kristova,

ponoření je symbolem podílu na Kristově smrti a vynoření symbolizuje Kristovo povstání z hrobu – přechod ze smrti k životu, k životu věčnému

- **začlenění do církve** – křtem se stáváme údy těla Kristova, živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvem – máme tak účast na Kristově kněžství
- **svátostné pouto jednoty** – křestní milost je milost bratrství; to vyžaduje, aby křesťanské obce byly pohostinné a bylo možné prakticky zažívat a poznávat křesťanský život
- **nezrušitelné znamení zapojení do velikonoční oběti** – když jsme přivtěleni a připodobněni Kristu, dostáváme nezrušitelné znamení, že náležíme Kristu a církvi

Křestní znamení

- **ponoření nebo polití vodou** – křtem jsme byli ponořeni do Kristovy smrti a když jsme mu podobní ve smrti, budeme mu podobní také v jeho zmrtnýchvstání (Řim 6,3-5)
  - **vyznání víry v Nejsvětější Trojici a její vzývání** – křtí se „ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého“; vzývat něčí jméno znamená dát se mu pod ochranu, zasvětit se mu
  - **voda** – jak již bylo výše zmíněno, jedná se o hlavní a podstatné znamení křtu
  - **znamení kříže** – znamení příslušnosti ke Kristu, znamení ochrany před zlem a pečeť Ducha
  - **pomazání** – je dvojí: olej katechumenů – uzdravuje, uděluje sílu v boji se zlem a pomáhá nést povinnosti křesťanského života; olej křížmo – pomazání na kněze, proroka a krále (účast na Kristově důstojnosti)
  - **bílé roucho** - znamení nového stvoření a budoucí slávy
  - **zapálená svíce** – znamení vzkříšeného Krista a toho, že máme být a žít jako děti světla
- Látkou neboli materií křtu je tedy úkon polití vodou nebo ponoření do ní a **formou** je křestní

formule: „**N, já Tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.**“

Odpověď na některé nesnáze

Proč křtít děti?

Církev věří, že i malé děti jsou zatíženy prvotním hříchem (někdy také nazývaným dědičným), byť se žádného osobního hříchu nedopustily. Proto se velmi doporučuje křtít i velmi malé děti a neodepírat jim milost, která se křtem nabízí.

Není lepší počkat a dát dětem vybrat, zda chtějí žít podle víry?

Pro někoho drsná odpověď: rodiče se také netáží děti na jejich mínění, jestli chtějí chodit do školy (asi každý víme, jak by to dopadlo:-)) a přece je tam posílají, protože pro ně chtějí to nejlepší!

Co se stane s dětmi, které zemřely bez křtu?

Jediné, co lze říci v této obtížné situaci, je povzbudit k důvěře v Boží milosrdenství, že si pro ně Bůh najde způsob, jak je přivést ke spáse. Papežské dokumenty v poslední době mluví i o tom, že se těchto dětí týká takzvaný „křest touhy“ (viz níže) – tedy např. touhy jejich rodičů, kteří by své dítě bývali rádi pokřtili.

Je křest nutný?

Jinými slovy, je možné být spasen bez křtu? Ano, je to možné. Sv. Tomáš rozlišuje tři formy křtu: křest krve – Ježíš byl pokřtěn svou krví a svou smrtí, totéž platí o mučednicích; křest vodou – z moci Ducha, který koná nové stvoření; křest touhy – pro ty, kdo bez vlastní viny nebyli pokřtěni, ale uctívají Boha a žijí podle svého svědomí.

čerpáno z knihy Svátosti Krista a církve,
P. Giglioini

Petr Martínek

OTEC STANISLAV LEKAVÝ

Milí farníci,

v tomto čísle farního zpravodaje v rubrice Lidé naší farnosti jsme se ptali otce Stanislava Lekavého, který se narodil v Josefově. V roce 1948 (bylo mu 18 let) byl na dva roky zavřený za roznášení letáků, které byly označeny za protikomunistické. Jeho cesta ke kněžství, jak se dočtete, nebyla vůbec jednoduchá. Od roku 1999 byl ustanoven duchovním správcem poutního místa Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor, kde působí dodnes. Je aktivním členem Konfederace politických vězňů.

1) Řekla bych, že jste méně známý, než jiní kněží pocházející z naší farnosti. Mohl byste se nám tedy trochu představit?

Abych se představil: Už víte, že pocházím z Josefova, kde jsem se narodil v roce 1930. Maminka, rozená Nesvadbová, pocházela z Bojanovic. Byla velmi zbožná a obětavá. Otec, muž spravedlivý, chtěl ze mne vychovat dobrého člověka, což se mu nedařilo. Od mládí jsem byl tělesně velmi slabé tělesné konstrukce, ale zdravý, nebýval jsem nemocný. Jako většina obyvatel rodného kraje byla i má rodina rolnická a vyznávala katolickou víru. Měl jsem staršího bratra, který minulý rok zemřel a mám mladší sestru, která žije v Kyjově. Od konce roku 1948, kdy jsem byl zatčen pro rozšiřování protikomunistických letáků, žiji více než šedesát let mimo své rodiště, takže i ve svém rodišti, v Josefově, mě lidé méně znají.

2) Pocházíte z Josefova - jak vzpomínáte na své dětství a mládí tam prožité?

Částečně jsem už odpověděl, že moji rodiče

to vůbec neměli lehké s mou výchovou v době dospívání. Mé dětství, na které vzpomínám jako na pohádku mládí, však bylo velmi pěkné. Každý rok jsme měli doma malé hříbátko, které jsem vodil po dvoře a ono vodilo mě. Byl to můj veliký kamarád. V létě jsem pásával husy a pozoroval, jak si mezi sebou štěbetají, když najdou pěkný klásek. Byl jsem dítě přírody, kterou mám rád dodnes. Když přišla doba adventu, chodíval jsem s maminkou do Bojanovic na roráty. Většinou mrzlo a obloha byla plná hvězd. Ještě dnes lituji maminku, kterou jsem po cestě trápil otázkami: proč je na nebi tolik hvězd a která hvězda patří mně. V kostele jsme jako děti stávaly kolem oltáře. Pan farář pěkně kázal a já si dodnes některé úryvky z jeho kázání pamatuji. Vzpomínám si i na pana kaplana Josefa Dvořáčka, který nás mladé udivoval svými sportovními výkony a hodně se nám věnoval. Do Bojanovic jsme chodili také na divadelní představení, tedy za kulturou a později na taneční zábavy.

3) Co Vás ve Vašem životě natolik ovlivnilo, že jste se rozhodl stát knězem?

To rané mládí bylo nejen hezké, ale také zbožné. Už v šesti letech jsem byl u prvního svatého přijímání a pak jsem velmi rád sloužil jako ministrant. Myšlenku na kněžství jsem zaplašil vždy, když jsem pozoroval, jak je pan farář při mši svaté precizní, až dokonaly. Avšak s přibývajícím věkem jsem se vzdaloval od své původní dětské zbožnosti. V létě v roce 1948 mě maminka přiměla jít na exercicie. Ty trvaly týden a byly velmi intenzivní, takže se ve mně něco ozvalo, co bych mohl nazvat jako dotek k povolání. Dozvěděl jsem se, že v Bruntále

na severu Moravy je otevřena škola pro pozdní kněžská povolání, ale tehdy jsem od představy být knězem upustil. Je zajímavé, že tehdejší ředitel té školy, pater Botur, byl tím knězem, který mě upozornil na možnost tajného svěcení. To si vlastně uvědomuji až teď, když dávám své události do souvislosti s cestou ke kněžství. Skutečně vnuknutí stát se knězem přišlo až ve věznicích v Brně. Mým spoluvězněm byl řeholník P. Antonín Jakub Zemek, který mě svým opravdu statečným životem velmi zaujal a v nejzazším koutku srdce jsem se odvážil snít, že bych se mohl stát knězem – tak jako on, z kterého vyzařovalo opravdové lidství. Rozhodnutí předcházela dramatická událost ještě z vězení. Za pokus o napsání dopisu, tzv. motáku, jsem se dostal do temnice a z drobného zranění jsem dostal otravu krve. Bez možnosti lékařského ošetření jsem se ocitl na hranici života a smrti. Tehdy jsem prosil z hloubky své duše Boha. „Bože, jestli opravdu jsi, jak věří moje maminka, tak mi, prosím, zachraň život!“ Přežil jsem a to bylo pro mne znamení, které oživilo víru, že Bůh opravdu je, jak mě k němu maminka vedla. Ale netroufal

jsem si pomyslet na uskutečnění ideálu stát se knězem. To se stalo až o několik let později, když můj přítel, který podle mého názoru byl obdařen všemi ctnostmi potřebnými pro kněze, od svého dřívějšího záměru ustoupil. Tak jsem svůj život Bohu zasvětil místo něho a svoji minulost přenechal Božimu milosrdenství.

Trvalo však ještě třicet let, než mě kněz, výše uvedený řeholník, skutečně doprovodil k oltáři – k tajnému svěcení, které se uskutečnilo v řecko-katolickém ritu. To považuji za dílo Boží prozřetelnosti, které mi dávalo duchovní jistotu, že má cesta ke kněžství je dílo Boží milosti.

Snad pro vysvětlení ještě zmíním bolestnou událost: V roce 1958 jsem se hlásil na studia bohosloví do Litoměřic: Tam mě odmítli přijat, ale na druhý rok se přihlásili pracovníci StB, že mi tato studia umožní za předpokladu, že budu s nimi spolupracovat. To byla pro mne strašná představa, a abych se vyhnul nejen této návnadě, ale i skutečnému zastrasování, tak jsem se oženil a řekl jsem, že na studia nepůjdu. Když jsem odmítl spolupráci, hrozili mi, že mě usvědčí ze spolčení s mým strýcem P. Petrem Lekavým žijícím v zahraničí. Narodil jsem se žádným hrdinou, a kdo neprožil kontakty s StB, tak nemá představu, co oni uměli s člověkem udělat! Manželství se pak rozpadlo, což bylo pro mne bolestné. Až po osvobození jsem mohl požádat církevní soud o prošetření mého vstupu do manželství, které bylo po osmiletém zkoumání prohlášeno v Římě za nulitní. Proto jsem v roce 1998 mohl konečně přijmout katolické kněžství. V roce 1979 ještě právně trvalo mé manželství, proto mé první svěcení mohlo být jen v řeckokatolickém ritu. Já jsem přijal toto svěcení jako možnost pomáhat věřícím lidem v těch nejněžnějších životních situacích. Předpokládalo se, že se komunistická perzekuce bude stupňovat.

4) V současné době sloužíte na poutním místě Maria Hilf ve Zlatých Horách. Mohl byste nám toto poutní místo přiblížit?

Po vysvěcení mě pan biskup ustanovil jako prvního duchovního správce na obnoveném poutním místě Panny Marie Pomocné. Jak je známo, toto poutní místo bylo totálně zničeno, takže zde po původním kostele nezůstal ani kámen na kameni. Na takto zničené místo jsem často chodil na pouť, protože to připomínalo můj režimem zdevastovaný život. Pracoval jsem v blízkých rudných dolech a v Petrovicích jsem si postavil z polorozbořeného domu nové obydlí. Na poutním místě Maria Hilf bývají tři velké poutě. První se koná druhou nedělí v květnu, kdy se připomíná Svátek matek. Druhá pouť je v srpnu blízko svátku Nanebevzetí Panny Marie. Třetí, počtem největší, bývá na třetí sobotu v září.

Přestože je zde dlouhá zima, poutníci přicházejí v dosti velkém počtu, takže obnova poutního místa není jen v krásném provedení stavby, ale i v duchovním obrodě.

Nejvíce jsem potěšen, když uvidím mezi poutníky i rodáky z milovaného rodného kraje!

5) Mohl byste nám také něco říct k Vašemu věznění v době bývalého režimu?

Výše jsem už pověděl, co mě potkalo v temnici. K tomu snad tolik, že když jsem z této temnice vyšel, shledal jsem, že jsem za ten měsíc pobytu prošedivělý, ač mě bylo teprve devatenáct let! Po dvou měsících od této události jsem byl převezen do Jáchymova do uranových dolů. Velmi těžká a namáhavá práce deptala mé narušené zdraví. Víím, že jsem vykašlával chuchvalce krve a měl jsem bolesti na prsou i mezi lopatkami. Vážil jsem 46,5 kg.

Byl jsem jeden z tělesně nejslabších vězňů. Ze šachty na ubytovny vedlo 257 schodů, které násobily únavu po směně. K tomu ještě velká zima bez nutného zimního oblečení – těžko uvěřit tomu, že jsem to přežil. Avšak o co jsem byl na tom tělesně hůře, o to více mě držela víra, že mi Bůh pomůže přežít.

6) Co byste vzkázal věřícím naší farnosti, z které pocházíte i Vy?

Aby si byli vědomi víry, která je dědictvím našich otců. Aby byli hrdi nejen na krásný malovaný kraj, kde vínko zraje, ale také na to, že odtud pochází mnoho ušlechtilých a statečných lidí!

rozhovor připravila Božena Bílíková

CO VÁS ZAJÍMÁ

Otázka: Jak je tomu se křtem malých dětí? Proč někteří kněží pokřtí skoro hned a každému a jiní „dělají potíže“ či dokonce odmítají křest udělit?

Praxe křtu malých dětí je naznačena už v Písmu svatém („...a dal se pokřtít on i všichni jeho lidé“ (Sk 16,33) – tedy včetně dětí a služebnictva). V každém případě už od prvních staletí křesťanství se v katolické církvi prosazuje

názor, že křest je tak důležitou svátostí, že její přijetí by nemělo být odkládáno až do dospělého věku. Křesťané se při tom odvolávali mj. na slova Pána Ježíše z Markova evangelia: „Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen.“ (Mk 16,16) K vnitřní jistotě spásy je tedy třeba obojí – křest a živá víra. Křest bez víry se může stát jen prázdným či dokonce magickým obřadem. A jsme u jádra problému: malé dítě ještě svou vlastní (uvědomělou) víru nemá. Pokřtěno

bude sice dítě, ale díky víře svých rodičů. To oni mají při křtu doplnit to, co dítě zatím nemůže „nabídnout“ – tedy právě osobní víru v Krista a v Nejsvětější Trojici.

Jak ovšem posoudíme, kteří rodiče jsou „skutečně“ věřící? Případně, co udělat pro to, aby jejich víra byla aspoň trochu posílena a povzbuzena? Zde se právě začínají názory kněží lišit. Od těch nejpřísnějších (pokud rodiče nemají svatbu v kostele, nechodí každou neděli na mši, dávají tedy najevo svou lhostejnost vůči víře a dítě nemůže být pokřtěno) a po ty nej laxnější (křest hned a bez jakýchkoliv podmínek). Je tedy třeba, aby se vyslovila církevní autorita. Biskupská konference naší země (případně pravidla pro naši diecézi) říkají, že kněz má křtít, „když je oprávněná naděje, že rodiče budou svému dítěti předávat svou víru“. Mezi projevy této víry rodičů má patřit právě i to, že byli svátostně sezdáni a že chodí pravidelně alespoň na nedělní bohoslužby. Tam, kde rodiče tyto podmínky nesplňují, se má žádost o křest také vyhovět, ale je třeba „přidat“ na množství příprav – měly by být přinejmenším čtyři. I zde ovšem je potřeba, aby rodiče vyznávali křesťanskou víru tak, jak je obsažena ve Vyznání víry. A také je třeba, aby tyto věci byly „v pořádku“ alespoň u kmotrů, kteří by také měli být biřmováni.

V naší farnosti je taková praxe, že když se

připravujeme s rodiči poprvé, míváme zpravidla právě čtyři setkání. S těmi, u nichž nejsou některé výše zmíněné podmínky splněny, někdy i jedno až tři navíc. Nutno zde dodat, že kněz nedělá tyto přípravy ani pro zaplnění přílišného množství volného času, ani jako „trest“ pro ty méně věřící, ale jako příležitost se zastavit a chvíli společně přemýšlet o víře, o svátostech i o samotném křtu, a tak vztah k těmto tak důležitým skutečnostem oživit a prohloubit. Trochu osobněji mohu dodat, že jsem v naší farnosti nikdy žádný křest neodmítl – jen v několika málo případech to byli sami rodiče, kteří se odmítli zúčastnit jakýchkoliv příprav. Taková potom hledají snadnější cestu v jiných farnostech. I proto je zde další pravidlo – kněz smí pokřtít dítě z cizí farnosti jen se svolením tamního faráře.

Je pravda, že celá záležitost je složitá a že jednotlivé „případy“ by měl kněz posuzovat citlivě s otázkou, co je pro víru rodičů i pro budoucí víru dítěte skutečně nejlepší. A při tom se vyhybat přílišné přísnosti, ale i přílišné laxnosti. Konec konců – kolik setkání je třeba k získání řidičského průkazu? A při křtu jde o mnohem víc než o řidičák!

Přeji nám všem mnoho radosti z vlastního křtu a rodičům i kmotrům hodně darů Ducha svatého při předávání víry svým dětem.

o. Petr Karas

PŘEDNÁŠKY PRO MANŽELE

KDYŽ MUSÍME VYCHOVÁVAT PŘEDEVŠÍM SEBE...

Dnes tak trochu vybočíme z našeho tématu, který se doposud týkal výchovy dospívajících dětí a podíváme se do rodin, kde se řeší stejné otázky, ale situace je mnohem náročnější. Proč? Protože mají dítě postižené. Jeho nároky budou v něčem stejné, v ledasčem jiné

– dle druhu postižení. Řešit vzniklou situaci, když nemáte vysvětlení pro toto postižení ani do budoucna naději na její zlepšení, když své dítě i sebe učíte přijímat jeho omezení a jako rodiče nechcete selhat, to je velmi náročný úkol.

V Bibli se dočteme, že děti jsou darem od Hospodina. Ano, ale rozumí se zdravé děti. Určitě si vzpomínáte na událost, kdy k Pánu Ježíši přivedli postiženého chlapce a samotní učedníci se ptali: *Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý?* On sám, nebo jeho rodiče?“ (Jan 9,2) Dodnes tento názor přetrvává. Pán Ježíš však odpověděl jinak, než učedníci čekali: *„Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“* (Jan 9,3-5)

Dnes se společně podíváme do rodiny Mileny a Petra Levičkových z Brna, kteří mají kromě dvou zdravých dětí také dvě postižené. V době, kdy manželé poskytli tento rozhovor, bylo dětem 16, 15, 10 a necelé dva roky. Postižená je nejstarší dcera a nejmladší syn. Oba jsou nevidomí, Markéta je navíc autistka a je mentálně retardovaná, u syna nebyla v té době ještě co se týče mentálního vývoje, stanovena diagnóza.

Na otázku, jestli bylo těžké přijmout první dítě, navíc k tomu postižené, vypovídají oba manželé shodně. Ani pro jednoho to nebylo jednoduché. Milena říká: *„Zápasila jsem s tím při přijetí Markéty a později také při přijetí Benjamína a ptala jsem se, jestli mě Bůh vůbec miluje. Ne, že bych Markétku neměla ráda, ale nedokázala jsem se z ní hned těšit. Říkala jsem si, jak se můžu radovat z dítěte, které nevidí? Byl to zápas mezi dobrem a zlem, mezi tím, jestli je Bůh milující Otec nebo si přeje, abychom trpěli. Tento zápas jsem ještě definitivně nevyhrála.“* Také Petr potvrzuje, že situace byla náročná jak ve vztahu k Bohu, tak mezi manželi. Vztah mezi manželi se však utužil

a právě v krizových situacích cítili přítomnost Božího požehnání. *„Známí nás pozvali do jednoho modlitebního společenství, kde jsme se modlili za uzdravení Markétky. K uzdravení sice nedošlo, ale Bůh začal léčit nás z naší duchovní slepoty. Začali jsme si uvědomovat mnohem silněji Boží lásku, lásku, která z lidského hlediska jako láska nevypadá.“*

Pak přišly dvě zdravé děti. Byla to taková náplast na ránu a zdálo se, že těch zkoušek už bylo dost. Jenomže nebylo... Narodilo se další postižené dítě. Jak říká matka, bylo vyrovnávání se s touto situací mnohem těžší než poprvé. *„Měla jsme pocit, že se už nikdy v životě nebudu moci radovat. Opět nás podrželo naše společenství. Jsou to naši přátelé, kteří se za nás dodnes modlí, abychom měli dnes a denně sílu odpovědět Bohu ANO, i když je to tak těžké. Bůh naše děti sice neuzdravil, ale nemůžeme říct, že by Bůh neuzdravoval naši situaci. V těžkém období, které nemá hranice, je Bůh s námi a Jeho přítomnost je uzdravující a kupodivu zažíváme i radost.“*

Zajímavé je, že i zdravý syn Dominik, který se potřeboval nějak vyrovnat se svými pocity, začal psát knížечku, kterou pojmenoval „Každý je v něčem slepý“. A právě tento postřeh, že nevidomí nás vedou, se tam také objevuje. Podle manželů Levičkových nás Bůh zve na cestu, po které máme prostě jen jít a nechat se vést. Je to jediné Bůh, kdo vidí dopředu a od nás si přeje, abychom mu **důvěřovali a slepě ho následovali**. Právě to nám připomínají i naše děti, které nás vedou svým vnitřním zrakem k Bohu.

Závěr:

Jak vyplývá ze zpovědi manželů Levičkových, boj o přijetí těžké situace není záležitostí

několika týdnů nebo měsíců, ale může trvat po celý náš život. Velkou pomocí (a někdy jedinou) jsou lidé okolo nás. Rodinám, kterých se toto téma více či méně týká, mohu jen doporučit, aby se nebály požádat své bližní o pomoc – jak o konkrétní, kterou může být hlídání nemocné osoby či vyřízení nějaké záležitosti, tak o tu niternou, kdy si prostě potřebujete

jen s někým popovídat tak říkajíc bez obalu. Někdo řekne: „Nechci nikoho zatěžovat svými problémy,“ ale já znám hodně lidí, kteří jsou ochotni pomoci a ti zase váhají, protože se nechtějí vnučovat a nevědí, jak svou pomoc nabídnout, aby druhého nezranili.

Hana Maděryčová

MODLITBA:

„Pane, prosím tě, stůj při mně, až si sáhnu na dno svých sil. Bud' se mnou, když mne opouštějí síly a zdaleka už nemohu konat tolik, co dříve. Prosím tě, nedopusť, aby mne nebo někoho z mých blízkých jakákoli životní situace vnitřně zlomila a zatvrdila. Vkládám teď do tvých rukou všechny své přátele a známé, kteří se právě nacházejí v situaci, která je vnitřně drtí: Ujmi se jich, dodej jim světlo a sílu. A mohu-li jim nějak být oporou, dej mi odvalu být jim nablízku v jejich bolesti.“

ZPĚVEM K BOHU A KE ZDRAVÍ

„Zpívání mě provází většinu života. Povzbuzuje mě, když se mi v životě nedaří. Tiší mé smutky a zbavuje mě stresu. Dává mi energii a jakákoliv práce jde s písničkou lépe od ruky. Teď je ovšem mojí největší radostí zpívání ve sboru. Ve sborovém zpěvu je něco, co přesahuje běžné dimenze a přináší nám duchovní zážitek. Mohu být utahaná jako kůň, ale jakmile přijdu do sboru, cítím se skvěle.“

Takto se vyznává jedna žena, které zpěv dokonce pomohl zachránit život.

Vědecké studie v uplynulých letech prokázaly, co se již dávno ví, že společný zpěv prospívá tělesnému i duševnímu zdraví.

Zpívání ve sboru zvyšuje hladiny dopaminu a endorfinů, tedy hormonů dobré nálady a současně snižuje práh bolesti. Mírní projev

Alzheimerovy choroby a obecně prospívá zdraví starších lidí. Pomáhá i dětem a je dokázáno, že u malých dětí zvyšuje IQ. Ti, co zpívají, jsou méně nemocní a rychleji se uzdravují.

Sborový zpěv – to je také náš společný zpěv v kostele, kdy zpíváme ať už písně z kancionálu nebo z Koinonie apod. Písně mají často krásný text – někdy oslavujeme Pána, děkujeme mu za to, co pro nás udělal a dělá, spojujeme se s jeho bolestí a utrpením...

Tím, že spolu zpíváme, vytváříme jednotu, něco, co spojuje a co ladí. Proto je vždycky radostné vidět a slyšet lidi, kteří zpívají, zvláště když jsou to mladí a děti.

-nn-

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

Farní rada se sešla dne 9. 4. 2008. Byly projednány následující body:

- pro potřeby farníků bylo zakoupeno 100 ks kancionálů, které budou umístěny v kostele
- úprava zpovědnice – jedná se o její rozšíření, obložení dřevem a odhlučnění
- pořízení nových vstupních dveří z masivu
- nutné i vyjádření památkového ústavu
- úprava sklených dveří v hlavním vchodu
- dokončit vybavení kostela mikrofony a reprobednami

- farní den: předběžně naplánován na neděli 29.6. po požehnání

Plánované či uskutečněné akce:

- 18.5. - 1. svaté přijímání
- 7.6. - udělování svátosti biřmování
- 22.6. - mše sv. pro vycházející z 9. tříd
- 26.7. - pouť na sv. Hostýn
- 13.9. - pouť do Žarošic

Hana Maděryčová

ZPRÁVY Z DIECÉZE

Setkání redaktorů farních časopisů

V sobotu 19. 4. 2008 se v Brně na Petrově opět po dvou letech konalo setkání redaktorů farních časopisů. Pozvání přijalo asi 30 zástupců farních redakcí, mezi nimi byly i dvě členky našeho farního redakčního týmu. Slavili jsme s o. biskupem Vojtěchem mši svatou, ve které nás povzbudil k práci na farních časopisech a ubezpečil nás, že na nás pamatuje v modlitbě. Dále pak pokračoval program na biskupství, který nám přinesl zajímavé informace. Myslím, že setkání bylo povzbuzením pro všechny přítomné.

PŘEDSTAVENÍ ROKU SVATÉHO PAVLA

28. 6. loňského roku zveřejnil papež Benedikt XVI. svůj záměr věnovat rok oslavám 2000 let od narození Apoštola národů. Rok sv. Pavla potrvá od 28. 6. 2008 do 29. 6. 2009. Můžeme se v něm nechat inspirovat životem tohoto muže, který se věnoval šíření Dobré zprávy všem národům a který vynalezl obrovské

úsilí v boji za jednotu a svornost mezi křesťany. Svatý otec zároveň připomněl, že církve i dnes, tak jako tenkrát, potřebuje apoštoly ochotné obětovat se, svědky jako byl sv. Pavel.

V naší diecézi proběhne slavnostní zahájení Roku svatého Pavla 29. 6. v 9 hodin pontifikální bohoslužbou v katedrále sv. Petra a Pavla, na kterou jsme všichni srdečně zváni. Po ní bude kolem katedrály připraven „svatopavelský jarmark“, malé občerstvení, příjemné posezení, pro děti bude připraven skákací hrad apod.

Tento rok budou provázet různé akce, kdy se budeme moci více seznámit s osobou s. Pavla:

1. Zřízení internetových stránek Roku sv. Pavla v brněnské diecézi

- na stránkách Biskupství brněnského www.biskupstvi.cz bude zřízena webová stránka www.biskupstvi.cz/Roksvatehopavla, kde bude možné nalézt různé zajímavé informace:
- o kostelech v naší diecézi zasvěcených sv. Pavlovi, o významných obrazech a sochách sv. Pavla
- přehled literatury a filmografie o sv. Pavlovi
- životopis a dílo sv. Pavla

- rubrika pro děti
- přehled tematických akcí konaných v diecézi..

2. Jednodenní konference o svatém Pavlovi - bude se konat 8. listopadu 2008 v Brně, je určena širokému spektru zájemců, její zaměření bude pastorační a biblické.

3. Akce Katechetického centra - je připraveno několik zajímavých akcí:
a/ vědomostní soutěž o sv. Pavlovi
b/ tematická výtvarná a literární soutěž
c/ interaktivní rubrika pro děti na internetových stránkách Katechetického centra

4. Diecézní pouť rodin s o. biskupem ve Žďáru nad Sázavou

- bude se konat již popáté a to v sobotu 30. srpna 2008 od 9 do 16 hod. Heslo letošní pouti je: „Lámeme jeden chléb, tvoříme jedno tělo.“ Program pouti, který je opět velmi pestrý, je zveřejněn na plakátkách. Jsou zváni všichni, zejména rodiny s dětmi. Další informace na www.crsp.cz

Podrobnosti o připravovaných akcích a aktuální doplňky najdete na www.biskupstvi.cz

Katolická charismatická konference i letos v Brně

Zveme vás na další charismatickou konferenci, která se po roce uskuteční opět v Brně.

Katolickou charismatickou konferenci organizuje v České republice od roku 1989 hnutí Katolické charismatické obnovy. Jedná se o čtyřdenní akci duchovně formačního charakteru, určenou pro členy a sympatizanty hnutí Obnovy, ale i pro křesťany jakékoli spirituality i pro tzv. hledající. Za účelem duchovního i lidského povzbu-

zení a hlubší křesťanské formace se zde setkává několik tisíc křesťanů z celé ČR (katolických laiků, rodin, kněží, řeholníků i křesťanů jiných církví) i Slovenska, přičemž zájem o konferenci každoročně vzrůstá. Nedílnou součástí programu bývá „dětská konference“, proto konferenci navštěvuje stále více rodin s dětmi, které by se těžko mohly účastnit klasických exercicií. K dění na konferenci patří i kulturní vyžití – divadelní

představení, koncerty apod. Lze ji v neposlední řadě také příjemně spojit s poznáváním pamětihodností a krás města, které konferenci přijme.

Letošní 19. ročník katolické charismatické konference se uskuteční v termínu 9. - 13. 7. 2008 podruhé v moravské metropoli - Brně. Hlavní program proběhne v moderním pavilonu F na brněnském výstavišti BVV. Záštitu nad konferencí převzal brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle. Program konference tvoří přednášky, adorace, neformální setkání, společná modlitba a bohoslužby. Na konferenci vystoupí letos například přednášející: P. Cyril Vojtěch Kodet, OCarm., S. M. Veronika Barátová z Komunity Blahoslavenství, P. Michael Slavík, Kateřina Lachmanová, P. Tomáš Holub, P. Petr Karas, PhDr. Josef Zeman, P. Marek Orko Vácha a další. Podrobné informace k organizaci a programu, včetně elektronické přihlášky, najdete na internetu na www.cho.cz nebo si je vyžádejte mezi 18. a 20. hod. na tel. čísle 777 087 736.

Alena Tlachová

KAŽDÝ, KAŽDÉHO, KAŽDÉMU

Matrice Velehradská

1. Každý den narážíme v dobrém slova smyslu na stopy křesťanství u nás. Každého z nás upřímně potěší, když uvidíme kulturní památku duchovního typu, když se setkáme s lidským jednáním, které vyplývá z Kristova přikázání lásky. Doufejme, že každému to v té chvíli připomene, že to u nás začalo díky svatým bratřím ze Soluně. Za to se sluší děkovat. A vděčnost projevít i navenek. Jednou z možností je vstoupit do Matice Velehradské, která si klade za cíl rozšiřovat úctu k našim věrozvěstům a zvelebovat místo jejich působení. Členové matice se k nim denně modlí: „Bože, tys poslal našim předkům svatého Cyrila a Metoděje, aby jim hlásali evangelium slovanským jazykem. Dej, ať i my přijímáme s radostí tvé poselství, řídíme se jím ve svém životě a na jejich přímluvu ať jsme všichni spojeni v jednotě víry a lásky. Amen.“

2. Každého 14. dne v měsíci (protože 14. 2. 869 zemřel svatý Cyril) se všichni členové modlí za sebe navzájem a za požehnání pro své dílo, v bazilice na Velehradě se za živé i zemřelé členy slouží mše svatá a kněží členové jí slouží doma.

3. Každému to může udělat radost, zvláště těm, kteří si nejsou jisti, jestli si na nás někdy někdo vzpomene u oltáře, až sami nebudeme schopni na mši svatou jít. Členství v matici nás v tomto bodě může uklidnit.

4. Každý národ má své apoštoly a ctí je. Každého Poláka například potěší, když u nás uvidí sochu nebo obraz svatého Vojtěcha, protože on je apoštol Polska. Každému Slovanu však muselo udělat radost, když Jan Pavel II. prohlásil naše apoštoly za hlavní patrony Evropy. Proto zasluhují zvláštní úctu a Velehrad je mimořádným místem pro Moravu, Slovanstvo i celou Evropu. To by se mělo poznat i podle toho, kolik lidí tam chodí a co se tam všechno děje. To už je však naše věc, nikdo to za nás neudělá. Všichni k tomu můžeme trochu přispět. Tož do toho...

Jsem velmi rád, že právě v Dolních Bojanovicích se už naši první spolupracovníci Matice, její důvěrníci, Anna a Jaroslav Račičtí, kteří mají mou plnou důvěru. K nim se obračejte, pokud chcete do Matice Velehradské vstoupit a v ní pracovat. Kéž by se další spolupracovníci našli v KAŽDÉ obci po celé Moravě.

P. Jan Peňáz, předseda výboru Matice Velehradské

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Michael Marsch: Uzdravení skrze víru Kartuziánské nakl., 132 stran

Autor knihy, vzděláním teolog a psychoterapeut, popisuje z vlastní zkušenosti nemoci a uzdravení. Nemluví zde však ani tak o samotném uzdravování, jako spíše o tom, co on sám nazývá „terapií Ducha svatého“. Tedy o procesu, který Bůh po léta konal s ním samotným a kterého byl svědkem u jiných.

Michael Marsch: Uzdravení skrze svátosti, Kartuziánské nakl., 99 stran

Slavit svátosti znamená setkávat se velmi lidským způsobem s naším Bohem a s jeho láskou. Svátosti by měly být prožívány jako osobní setkání s Kristem, aby z nich mohlo vycházet uzdravení, kterého je nám tolik zapotřebí. Čtenáře přitom oslovují svědkové dějin spásy: evangelisté, církevní otcové, učitelé církve a velcí světci.

PRO DĚTI

Josef Janšta: Můj tatínek

Rodina Černých prožívá v desetiletém Vaškem přípravu na první svatě přijímání. Okruh čekatelů se přitom rozšiřuje, neboť dramatické události otevírají a prohlubují náboženský život v celé rodině. Příběhy Vaška, jeho tatínka a maminky, sourozenců, kamarádů i jejich pana faráře strhávají také čtenáře k hlubšímu životu modlitby a k prožívání vztahu k Eucharistii. A jaký význam přitom mají těžkosti, nemoci a jiná utrpení? Hledání odpovědi na tuto otázku postupuje celou knížkou od první do poslední kapitoly.

ÚRYVEK:

František strávil s Vlastíkem v nemocnici téměř celou noc. „Bože, uzdrav ho, najdi mu rodinu, ve které bude vyrůstat,“ modlí se a obnouvuje své rozhodnutí: „Bude-li mě chtít, stanu se jeho

tátou. Znovu pohlédne k nebi a opravuje se: „Budeš-li ty, Bože, chtít, stanu se jeho tátou.“

Domů se tatínek vrací v pět hodin ráno. Posnádá a chystá se do práce. Vezme si svačinu a vzápětí je pryč. Mamince vhrknou slzy do očí. „Zase o něho budu mít strach. Copak můžeš dnes řídit auto?“

Vašek ji hladí: „Maminko,“ radí jí vzrušeně, „tatínek potřebuje Živý chléb. Já ještě nemůžu jít ke svatému přijímání, ale ty můžeš. Tatínek do kostela nechodí, ale ty ho přece můžeš posilnit živým chlebem. Za chvíli začíná mše svatá, můžeme jít spolu prosit za tatínka.“

Také při mši se Vašek od maminky nehne. Když je pak po svatém přijímání, naslouchá maminčině modlitbě: „Pane Ježíši, ty jsi Živý chléb. Posilni mého muže, aby to v práci vydržel, a bude-li muset šoférovat, udržuj jeho mysl svěží.“

Vašek se sice spojuje s maminčinou modlitbou, ale i tak ho nesmírně mrzí, že nemá Pána Ježíše u sebe, aby mu to mohl říct sám. Živý chléb pro tatínka a za tatínka, to by bylo něco!

Po mši svaté se maminka ještě modlí, ale Vaška přepadá úzkost. Co když tatínek sedá za volant? Neusne někde cestou? Ježíši, chci ti to říct zblízka. Jsi tam ve svatostánku. Ale víš co? Půjdu k tobě blíž.

Vystupuje z lavice a jde ke svatostánku. Kleká si před něj a modlí se: „Pane Ježíši, teď jsem ti docela blízko. Prosím tě, postarej se o tatínka, ať se vrátí v pořádku domů. Jsi přece Živý chléb, který tatínek dostal přes maminku. Oni jsou přece jedním tělem, tak to říkala Jana. A ona to ví z náboženství.“

Pan farář se na Vaška dívá ze sakristie. Kostelnice se ho ptá: „Co tam ten kluk dělá? Mám ho odehnat?“

„Ani tam nechod'te!“ říká mu kněz. „Ten kluk se tak krásně modlí a já se to od něho učím. Je to vždycky užitečné, když žák učí svého učitele.“

Miroslava Červenková

PŘIJĎTE MEZI NÁS

Pozvánka pro maminky s dětmi

Chceme pozvat do našeho farního Klubu maminek všechny maminky s malými dětmi, které mají zájem vytvořit společenství, kde je dobře a veselo. Scházíme se i po dobu prázdnin, a to vždy v pondělí po 9. hodině na farním hřišti. Pokud nám sluníčko moc nepřeje, je stále k dispozici horní sál na faře. Ten je upravený právě pro naše setkávání, takže je tu koberec, plastová skluzavka (o kterou se někdy svádí lité boje), různé hračky, matracíky... S dětmi zpíváme a tancujeme, někdy něco drobného vyrábíme, zveme zajímavé hosty... Nedávno mezi nás přišli například zástupci Policie ČR (jeden z nich byl tatínek z našeho Klubu) a přinesli zajímavé informace o bezpečnosti a prevenci úrazů, zodpovídali naše otázky, dali nám k dispozici různé informační příručky a letáky a pro děti měli připravené drobné dárky.

Myslíme si, že je dobré, aby děti měly možnost se dostávat do většího kolektivu ještě dříve, než jdou do školky – učí se zde důležitá pravidla

soužití – že nejsem tady jen já, ale i ti další, že hračky jsou tu pro všechny, že není nic divného a zastaralého, když se spolu modlíme... Vzaly jsme si na starost i drobné práce – udržujeme dětské hřiště a záhonek u něj, sklízíme ovoce ze stromů, které tam jsou, uklízíme venkovní WC, obměňujeme nástěnky, myjeme okna, pečeme a zdobíme perníky na mikulášskou nadílku... Také se povzbuzujeme, že různé starosti a nemoci netíží jen naši rodinu, ale bojují s tím i ostatní a můžeme si tak předávat zkušenosti.

Takže zveme nejen k prázdninovému setkávání všechny maminky s dětmi – přes léto mezi nás chodí samozřejmě i naše starší děti, tzn. školáci, takže je hodně rušno, protože se na hřišti hraje vybíjená, fotbal, „schovka“... Ale to samozřejmě vůbec nevadí. Při nepříznivém počasí přezůvky s sebou.

za maminky z KM
Alena Tlachová

Cestička

Ahoj kluci a děvčata,

blíží se dny volna a vy se jistě těšíte, že budete mít čas na to, co jste za uplynulý školní rok nestihli. O prázdninách můžete objevit mnoho krásných věcí a získat nové zážitky. Neměli bychom ale přitom zapomenout na modlitbu, protože modlitba je pro nás křesťany velmi důležitá. A jeden z důvodů, proč je tak důležitá zjistíte, když vylustíte správně tajenku.

A samozřejmě i v tomto čísle Cestičky máme pro vás příběh. Tentokrát o malém indiánovi, jak se odnaučil bát. I vám se může stát, že z

něčeho budete mít strach. Říká se, že strach má velké oči. Kdo se bojí, vidí vše nebezpečnější, než to je. Ale jsou situace v životě, kdy je náš strach oprávněný a rozhodně není k smíchu. Je třeba rozlišovat, čeho se naše obava týká. Vždy si pamatujte, že Bůh je s vámi!

TATANKA, MALÝ INDIÁN

Jednou v noci se Tatanka ve spánku lekl a plakal. Sova proletěla těsně u jeho stanu a Tatanka, malý indián, se bál.

„Buď klidný, Tatanko,“ řekla mu babička, „při-

lákáš svým křikem divoká zvířata a nepřátelské válečníky!“ Ale Tatanka plakal stále hlasitěji. A když sova zavádila o střechu stanu svými křídly, hlasitě vykřikl. Tak velký měl strach.

„Podívejte se na Tatanku, toho křiklouna!“ volaly ostatní děti další ráno. „Nikdy nebude statečným válečníkem!“ A smály se mu. Tu se vyšplhal Tatanka na strom a nikdo ho už nemohl spatřit. „Ještě poznají,“ myslel si, „že nejsem bázlivý.“ „Jednou ulovím, až budou všichni hladovět, nejučnejšího medvěda a jedním šípem přemohu nejuškočnejší nepřátele!“ Tak uvažoval až do večera. Sklouzl dolů se stromu a vrátil se do vesnice.

Muži už se vrátili z lovu a seděli kolem hřejícího ohně. Ženy pekly a vařily maso. Děti si hrály. Když spatřily Tatanku, znovu se mu začaly smát.

Tatanka se málem rozplakal, kdyby ho otec, který seděl s muži u ohně, nezavolal k sobě. „Tatanko!“ On poslechl a ostatní děti ho zvědavě následovaly, protože by rády slyšely, co nebojácny muž řekne svému ustrašenému synovi. „Dobrý večer, Tatanko,“ pozdravil ho otec, „podívej se, vědro je prázdné. Máme žízeň, ale není žádná voda. Jdi k prameni a naplň vědro.“

Děti se dívaly na Tatanku. Všechny věděly, že cesta k prameni není bezpečná, a ještě navíc už byla tma.

Tatanka vzal mlčky vědro a šel. Ponořil se do divočiny a krok za krokem hledal stezku. Srdce mu hlasitě tlouklo a při každém sebe-menším šelestu se lekal. Opatrně jako kočka kladl svoje nohy, až uslyšel bubláni pramene. Naplnil vědro. Tu kolem něho zakroužila sova a naříkala. Tatanka by nejraději nechal vědro stát a běžel by do vesnice, ale věděl, že nyní může všem ukázat, že je statečný. A tak došel k ohni, kde tábořili muži.

„Á“ řekl jeho otec, „už jsi tady!“ Potom vyprázdnil vědro s vodou a přikázal mu, aby šel ještě jednou. Tatanka cítil, že mu slzy stoupají do očí. Ještě jednou projít tuto, pro něho tak strašnou cestu! Malý indián se podíval tázavě na otce, ale ten už si ho nevsímal. Tak se sklonil k vědru a podruhé namáhavě hledal cestu v temnotě.

Když se vrátil, stál jeho otec již před stanem a čekal na něho. „Budeš jednou statečný muž,“ řekl.

Tu zahoukala zcela blízko sova a přelétla kolem. A malý Tatanka se podíval pyšně na otce. Právě přestál zcela jiná nebezpečí. Jak by ho mohl křik nějaké sovy ještě postrašit!

Přepsáno z knihy Večerníček

Prázdninová modlitba

Pane, dej, ať mám dnes sílu vnášet pokoj mezi kamarády a kamarádky.

Vím, že je dnes dost hříchů mezi námi.

Vím také, kolikrát za den je třeba odpuštění. Pomoz mi, ať dnes nejsem příčinou hádek a nepokazím žádnou hru.

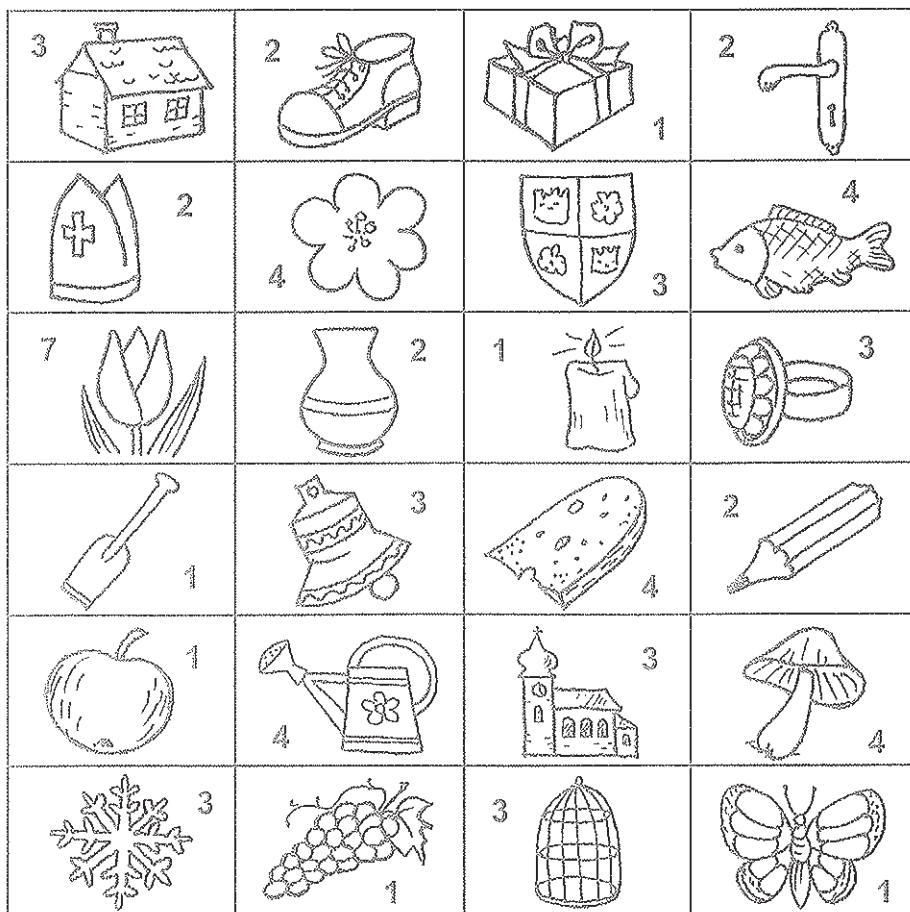
Prosím Tě také za ty, kteří Tě za odpuštění neprosí,

aby i oni došli u Tebe milosrdenství.

Božena Bílíková

Pojmenuj správně obrázky. Číslo u obrázku ti udává, kolikáté písmeno máš vybrat, abys získal tajenku, která se čte zleva doprava po řádcích.

Tajenka: _____

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
 Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
 Tisk LELKA, Dolní Bojanovice